

Resolució 225/2018, del 9 d'agost**Nombre d'expedient de la reclamació:** 244/2018**Administració reclamada:** Universitat Pompeu Fabra**Informació reclamada:** Diversos documents usats per a la docència.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: El condicionament fet per l'article 74.3 LTAIPBG de la via de reclamació davant la GAIP a l'existència d'un conveni previ afecta només a les institucions del capítol V del títol II EAC; la legislació de transparència i accés a la informació pública atorga a la GAIP competència per tramitar reclamacions en relació amb sol·licituds d'informació pública dirigides a universitats públiques, a corporacions de dret públic o autoritats administratives independents. Els eventuals recursos o reclamacions admissibles en relació amb resolucions en matèria de dret d'accés a la informació pública, previs al contenciós administratiu, han de ser opcionals per a la persona interessada; aquest és el caràcter que té la via de reclamació davant la GAIP, o el recurs de reposició previst a l'article 38 LTAIPBG; i la reclamació davant del Rectorat regulada a l'article 17.1 NUPF té un caràcter opcional semblant, ja que en cap precepte d'aquesta normativa interna de la UPF s'estableix que la resolució sobre la sol·licitud d'informació pública no posi fi a la via administrativa, ni tampoc ho assenyalava el peu de la resolució que és objecte d'aquesta reclamació. La Universitat no qüestiona que la resolució impugnada sigui la mateixa que la finalment notificada; la presentació de la reclamació prèviament a la notificació formal de la resolució impugnada no sembla perjudicar en res la situació jurídica de la Universitat; en aquestes circumstàncies, l'eventual inadmissió de la reclamació seria una mesura d'un més que probable rigor formalista excessiu, amb l'únic objecte de demorar la seva tramitació; a més, pot afirmar-se que la interposició d'una reclamació contra la resolució merament comunicada per correu electrònic i prèviament a la seva notificació formal, en les circumstàncies d'aquest cas, té empara en l'article 40.3 LPAC. En els termes de l'article 29.1.a per a poder establir aquesta causa d'inadmissibilitat cal que es compleixin, acumulativament, dos tipus de requisits: d'una banda, que la documentació sol·licitada tingui la textura de nota, esborrany, resum, opinió o document de treball intern, en general, i que, a més, aquest document no tingui rellevància ni interès públic. Les notes o apunts utilitzats pel professorat com a suport per impartir les seves classes en una universitat pública poden tenir rellevància o interès públic, en funció de si són determinants de les seves intervencions orals i de la qualitat del servei públic prestat; ha d'acreditar-ho, si escau, el professor afectat i, amb aquesta finalitat, aquesta Resolució ordena retrotreure el procediment al moment adequat per possibilitar la seva aportació. La GAIP entén que el legislador català pot establir causes d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública més exigents que les previstes per la legislació bàsica, ja que això suposa un estàndard més beneficiós pel dret d'accés a la informació pública. Cap precepte de l'LTAIPBG permet denegar informació pública amb el simple argument de la presumpció indiciària administrativa que la informació sol·licitada està en poder de la persona que la demana.

Paraules clau: Universitats. Reclamació contra desestimació parcial. Competència de la GAIP. Recursos i reclamacions. Fi a la via administrativa. Reclamació prematura. Terminis. Causes d'inadmissió. Notes i apunts. Rellevància i interès públic. Retroacció del procediment.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 29 de juny de 2018 entra a la GAIP la Reclamació 244/2018, presentada per un estudiant contra la Universitat Pompeu Fabra (UPF), en relació amb la sol·licitud d'accés a la informació pública indicada a l'antecedent 2. La persona reclamant sol·licita seguir el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 24 de maig de 2018 la persona reclamant sol·licita la informació següent a la UPF:
  - 2.1. Els documents de l'Aula global de l'assignatura "Organització d'ordinadors" del primer curs del grau d'Enginyeria Informàtica del curs 2016-2017 (grup 1) següents: P2-Eng.pdf, Pràctica 3-OrganizacioComputador-ENG.pdf i Seminar3_EN.pdf.
  - 2.2. Les notes de suport que usava el professor XXX durant els seminaris i classes pràctiques de l'assignatura anterior (la versió que feia servir durant el curs 2016-17, no l'actual).
  - 2.3. Una còpia de l'arxiu "proof.pdf" esmentat en un missatge de correu electrònic del qual, la persona reclamant, n'aporta una captura de pantalla a la seva sol·licitud.
  - 2.4. Versions en anglès (si existeixen) dels documents en català següents, que no es van publicar a l'Aula global quan la persona reclamant es va matricular d'Enginyeria Informàtica (grup 1, en anglès): techniques.pdf, lògica.pdf, inducciorecursio.pdf, divisio.pdf, conjunts.pdf.
  - 2.5. Una còpia de l'autorització de l'editorial Elsevier Limited per usar i adaptar els seus materials per a materials didàctics d'assignatures del primer curs del grau d'Enginyeria Informàtica de l'any 2016-17 (grup 1).

La persona reclamant fa constar que havia sol·licitat aquesta mateixa informació el 13 d'octubre de 2017, sense obtenir una resposta adequada. En conseqüència, estaria reiterant la sol·licitud.
3. La Resolució del secretari general de la UPF de 27 de juny de 2018 resol estimar parcialment la sol·licitud anterior, en els termes següents:
  - 3.1. Facilita a la persona reclamant els documents indicats a l'apartat 2.1.
  - 3.2. Argumenta que les notes de suport indicades a l'apartat 2.2 "no són més que apunts, resums o fulls de suport", és a dir, esborranys en sentit estricte als efectes d'inadmetre'ls en aplicació de l'article 29.1.a LTAIPBG; cita en suport d'aquesta interpretació el FJ tercer de la Resolució de la GAIP 49/2017. Indica també que es tracta de documents que només estan en poder del professor, que pot eliminar-los o modificar-los quan vulgui i que la Universitat no té cap poder sobre ells. També considera que no tenen rellevància ni interès públic, i que l'accés a aquests documents no és necessari ni des del punt de vista de l'interès públic, ni dels interessos de la

persona reclamant, que pot trobar a l'Aula global tots els documents necessaris per seguir l'assignatura.

3.3. Considera que no és necessari facilitar el document indicat a l'apartat 2.3, atès que la persona sol·licitant ja en disposa, tal i com acreditaria la captura de pantalla facilitada, on consta que aquest document li hauria estat enviat per correu electrònic.

3.4. La UPF no pot facilitar a la persona reclamant la informació assenyalada a l'apartat 2.4 perquè no en disposa.

3.5. Facilita a la persona reclamant còpia de dues llicències d'Elsevier corresponents als anys 2016 i 2017, en resposta a allò sol·licitat a l'apartat 2.5.

La Resolució del secretari general indica que la persona sol·licitant pot interposar contra aquesta una reclamació davant el rector, en un termini d'un mes.

4. La reclamació presentada el 29 de juny de 2018 qüestiona els apartats següents de la Resolució del secretari general de la UPF:

4.1. En relació amb l'apartat 3.2. Considera que el secretari general de la Universitat no ha de valorar quina informació pot ser d'interès per a la persona reclamant, afirmació que fonamenta en una valoració sobre l'escassa cultura institucional de transparència de la UPF. Afirmar que el document sol·licitat va tenir una funció decisiva en la docència de l'assignatura esmentada en la sol·licitud, a la qual la persona reclamant estava matriculada i, en conseqüència, pot tenir rellevància en la reclamació de responsabilitat patrimonial que ha plantejat contra la UPF, en la qual al·lega deficiències greus en la docència d'aquesta assignatura i dels seus materials; aquestes deficiències, que inclourien errors diversos, haurien estat comentades per la mateixa professora davant de l'alumnat; aquestes deficiències també haurien estat denunciades per altres estudiants, de manera que existiria un interès i rellevància evidents, no només de la persona reclamant, sinó també d'altres persones afectades i, de retruc, de caràcter públic, en la mesura que incideixen negativament en els estudis públics de la UPF.

4.2. En relació amb l'apartat 3.3. Considera que amb la seva denegació el secretari general s'extralimita de les seves competències, en donar per suposat que la persona reclamant ja disposa de la informació sol·licitada; afirma que no està en el seu poder perquè la captura de pantalla correspon a un fòrum de Moodle al qual la persona reclamant no tindria accés. També argumenta que si el document li és proporcionat per la Universitat revesteix de major valor probatori.

5. El 3 de juliol de 2018 la GAIP comunica la Reclamació a la UPF i li requereix que, en el termini de quinze dies previst a l'article 33.4 RGAIP, li remeti un informe sobre aquesta, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que és causa i, en general, dels antecedents que

puguin ser rellevants per a resoldre la reclamació. També li sol·licita el nom de la persona que representarà a la Universitat en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.

6. El 26 de juliol de 2018 la GAIP rep l'informe de la UPF, del qual cal destacar les consideracions següents:

6.1. La Resolució del secretari general objecte d'aquesta reclamació no exhaureix la via administrativa, ja que l'article 17.1 de la Normativa de la UPF que desenvolupa la legislació de transparència i accés a la informació pública (NUPF) estableix la possibilitat d'interposar contra aquesta una reclamació davant del Rectorat. L'informe considera que aquesta normativa pròpia té empara en l'article 74.3 LTAIPBG, que requereix un conveni previ per a sustentar la viabilitat de reclamacions en matèria de dret d'accés contra universitats públiques davant la GAIP. Davant l'absència d'aquest conveni, l'informe qüestiona la competència de la GAIP per tramitar reclamacions en matèria de dret d'accés a la informació pública contra la UPF i, en tot cas, afirma que la GAIP no pot admetre a tràmit una reclamació contra una resolució de la UPF que encara no ha esgotat la via administrativa, ja que si ho fes buidaria de contingut la normativa pròpia de la Universitat. En conseqüència, l'informe entén que aquesta qüestió ha de ser degudament analitzada.

6.2. La Reclamació hauria de ser admesa per extemporània (prematura) perquè va ser presentada el 29 de juny de 2018 i la notificació de la resolució impugnada es va practicar el 4 de juliol de 2018. Això fou així perquè la UPF va avançar al reclamant per correu electrònic una còpia de la resolució el dia 27 de juny de 2018. La Universitat entén que el termini d'interposició de recursos i reclamacions comença en el moment de la seva notificació (així ho estableixen els articles 32.1 RGAIP i 43 de la Llei 39/2015, d'1 de octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques, LPAC), de manera que si es presenta abans s'ha de inadmetre per prematura.

6.3. Argumenta amb més detall els motius indicats a l'antecedent 3.2 per justificar la denegació dels apunts o notes sol·licitades a l'antecedent 2.2. Aporta una referència als criteris del Consell de Transparència i Bon Govern espanyol (CTBG), que justificarien la qualificació dels apunts sol·licitats com un esborrany sense rellevància ni interès públic, i assenyala que si la UPF hagués d'atendre aquest tipus de sol·licituds d'informació pública col·lapsaria els seus serveis i que també constitueix un factor que explica la inadmissibilitat d'aquestes sol·licituds, d'acord amb la Resolució 49/2017 de la GAIP.

6.4. Reitera l'argument assenyalat a l'antecedent 3.3, en el sentit que si el reclamant aporta una captura de pantalla d'un missatge, això demostra que el document adjunt a aquest es troba en el seu poder, i assenyala que el secretari general no s'extralimita en absolut en les seves funcions quan així ho estableix.

7. El 27 de juliol de 2018 la GAIP trasllada l'informe de la UPF a la persona reclamant.

8. El 27 de juliol de 2018 la persona reclamant manifesta a la GAIP que després d'haver llegit l'informe de la Universitat i d'haver parlat amb el seu autor no veu que tingui sentit continuar amb el procediment de mediació, manifestació de la que es pot deduir que opta perquè la seva reclamació sigui resolta mitjançant Resolució de la GAIP, fet que confirma telefònicament als serveis de la GAIP.
9. El 30 de juliol de 2018 la persona reclamant aporta al·legacions en les quals insisteix en la rellevància i interès públic dels apunts o notes de suport sol·licitats segons l'antecedent 2.2, ja que, segons el seu punt de vista, posarien en evidència la mala qualitat de la docència rebuda i li servirien per defensar la seva reclamació contra la Universitat. També insisteix que el perjudici causat per aquesta mala docència no només l'afecta a ell sinó també a la resta de l'alumnat, present i futur. Aporta una còpia d'un correu de correcció d'un problema que, al seu entendre, evidenciaria l'existència d'errors en els materials didàctics de l'assignatura.

Fonaments jurídics

1. Objecte de la Reclamació

Cal deduir, de la Reclamació resumida a l'antecedent 4, que el seu objecte es limita als apartats 2 (les notes de suport que usava el professor XXX durant els seminaris i classes pràctiques de l'assignatura anterior, en la versió que feia servir durant el curs 2016- 17, no l'actual) i 3 (una còpia de l'arxiu "proof.pdf" esmentat en un missatge de correu electrònic del qual la persona reclamant n'aporta una captura de pantalla a la seva sol·licitud) de la sol·licitud d'informació relacionada a l'antecedent 2.

A la vista de la resolució resumida a l'antecedent 3 i tenint en compte que la persona reclamant no argumenta res en la seva reclamació en relació amb la resta d'apartats de la seva sol·licitud d'informació, cal suposar que accepta la resposta donada per la Universitat sobre aquests.

2. Sobre la competència de la GAIP per tramitar reclamacions contra universitats públiques

Encara que sigui només com a comentari incidental, i sense argumentar-se a fons, l'informe aportat per la UPF qüestiona la competència de la GAIP per tramitar reclamacions en matèria de dret d'accés a la informació pública contra universitats públiques, si no s'ha formalitzat el conveni requerit per l'article 74.3 LTAIPBG, cosa que certament no s'ha fet. Cal, per tant, aclarir primer de tot aquest dubte competencial.

Els articles 73 i 74 LTAIPBG estableixen el següent: "Article 73. Reclamacions contra actuacions o omissions d'entitats de dret públic, societats i fundacions públiques i consorcis. 1. Contra els actes i omissions de les entitats i organismes de dret públic, les societats i fundacions públiques i els consorcis a què es refereix l'article 3.1.b realitzats en l'exercici de funcions públiques o sotmesos a

tutela administrativa, pot formular-se una reclamació directament davant l'òrgan competent sota l'autoritat s'exerceix l'activitat (...) 3. En el cas d'actes o omissions que afecten el dret d'accés a la informació pública, s'ha d'aplicar el que estableix el capítol IV del títol III. Article 74. Reclamacions contra actuacions o omissions d'altres organismes públics. 1. Contra els actes i omissions de les institucions i organismes inclosos en l'article 3.1.byc, a excepció als què es refereix l'article 73, es poden interposar els recursos o les reclamacions que determinen les seves respectives normes reguladores. (...) 3. En el cas d'actes o omissions que afecten el dret d'accés a la informació pública, es pot aplicar el sistema de garanties que estableix el capítol IV del títol III si les institucions i els organismes als quals es refereix el present article i la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública ho estableixen per conveni ".

Del joc de remissions entre els dos preceptes citats cal deduir que el conveni requerit per l'article 74.3 LTAIPBG per acollir-se al sistema de garanties de la GAIP seria exigible en relació amb l'exercici del dret d'accés a la informació pública davant els ens dels apartats b i c de l'article 3.1 LTAIPBG, a excepció dels indicats a l'article 73.1; en concret, aquesta remissió al conveni previ podria considerar-se aplicable a les entitats següents: les institucions del capítol V del títol II de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (EAC), les autoritats administratives independents, les universitats públiques i les corporacions de dret públic.

L'exigència d'un conveni previ entre la institució interessada i la GAIP està més que justificada per poder presentar reclamacions en matèria de dret d'accés a la informació pública davant aquesta Comissió de garantia contra alguna de les institucions del capítol V del títol II EAC, especialment en el cas del Consell de Garanties Estatutàries, del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes. Cal tenir en compte que l'article 23.2 i la disposició addicional 4.1 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), que tenen caràcter bàsic, estableixen que contra les resolucions dictades per, entre altres, les institucions autonòmiques anàlogues al Defensor del Poble, al Tribunal de Comptes i al Consell d'Estat, només es pot plantejar recurs contenciós administratiu directe. Davant aquesta disposició de la Llei bàsica, que obeeix a la finalitat comprensible de respectar l'autonomia d'aquestes institucions tan rellevants i de naturalesa jurídica especial i caràcter independent, té sentit la previsió del legislador català de la necessitat d'un conveni entre la institució interessada i la GAIP per poder aplicar-los una via de garantia del dret d'accés, com ho és la de la reclamació davant la GAIP, que d'una altra manera es podria considerar vetada en relació amb aquestes institucions per imperatiu de la legislació bàsica. En aquests casos, condicionar a un conveni previ la via de reclamació davant la GAIP, a més de respectar l'autonomia de les institucions estatutàries esmentades, suposa també una ampliació de les garanties del dret d'accés a la informació pública, operada per la Llei catalana, en relació amb el caràcter més restrictiu en aquest punt de la legislació bàsica de l'Estat, i és precisament aquesta ampliació dels drets ciutadans d'accés a la informació pública la que legitima aquesta innovació del legislador català. En aquest sentit, la via del conveni de l'article 74.3 LTAIPBG ha servit de base

perquè l'article 219.2 del Reglament del Parlament de Catalunya prevegi un conveni amb la GAIP per poder reclamar davant aquesta Comissió en relació amb sol·licituds d'informació pública plantejades davant la Cambra legislativa catalana, ampliant d'aquesta manera les garanties establertes per l'article 23.2 i la disposició addicional 4.1 LTAIPBGE.

A diferència del que s'ha esmentat anteriorment, la legislació bàsica de transparència no conté cap limitació que pugui afectar la via de garantia de la reclamació davant la GAIP en relació amb les sol·licituds d'informació pública a universitats, corporacions de dret públic i autoritats administratives independents. En aquest context, la possibilitat que la legislació catalana condicioni la garantia de la reclamació davant la GAIP a un conveni previ amb aquestes entitats suposaria, sense cap mena de dubte, una restricció de les garanties establertes en favor de l'eficàcia del dret d'accés a la informació pública per la legislació bàsica de transparència (ja que el dret a reclamar davant la GAIP, amb caràcter voluntari i gratuït, és una garantia evident del dret esmentat, i així ho posa de manifest l'activitat d'aquesta Comissió en els seus tres anys de vigència), cosa que, per descomptat, no pot haver estat la intenció del legislador català, ja que pel que es desprèn dels debats parlamentaris la seva intencionalitat ha estat precisament la contrària: reforçar i ampliar el dret d'accés en relació amb els mínims establerts per la legislació estatal. És més: encara que pogués deduir-se de l'article 73.4 LTAIPBG una exigència efectiva i deliberada de conveni previ per poder reclamar resolucions de les universitats públiques catalanes en matèria de dret d'accés a la informació pública davant la GAIP, aquesta exigència hauria de ser inaplicable directament per aquesta Comissió de garantia per vulnerar el sistema de garanties del dret d'accés a la informació pública establert per la legislació bàsica.

En conseqüència, s'ha d'entendre que el condicionament fet per l'article 74.3 LTAIPBG de la via de reclamació davant la GAIP a l'existència d'un conveni previ afecta només a les institucions del capítol V del títol II EAC. Això no impedeix, naturalment, la possibilitat de subscriure convenis entre la GAIP i les universitats i altres entitats subjectes a l'LTAIPBG per concretar marcs estables de relació i col·laboració, en benefici del dret d'accés a la informació pública.

S'ha de concloure, doncs, que la legislació de transparència i accés a la informació pública atorga a la GAIP competència per tramitar reclamacions en relació amb sol·licituds d'informació pública dirigides a universitats públiques, a corporacions de dret públic o autoritats administratives independents. Així ho ve aplicant la GAIP des de la Resolució 17/2015 (contra la Universitat de Barcelona), en relació amb reclamacions que han tingut com a destinataris diverses universitats (inclosa la UPF), autoritats administratives independents (com l'Oficina Antifrau) i diverses corporacions de dret públic.

Per tant, correspon rebutjar la concurrència d'aquest eventual motiu d'inadmissibilitat de la reclamació.

3. *Sobre si la resolució reclamada ha esgotat la via administrativa, i els seus efectes*

L'article 13 de la NUPF aprovada per Acord del Consell de Govern de 9 de desembre de 2015 atribueix la competència per a resoldre les reclamacions en matèria d'accés a la informació pública a la Secretaria General i el 17 estableix el següent sistema de recursos: "1. *Contra la resolució es pot interposar una reclamació davant el rector en el termini d'un mes si la resolució és expressa o tres mesos si és presumpta, a comptar de l'endemà de la notificació en el primer cas o quan s'hagin produït els efectes del silenci positiu en el segon cas.* 2. *Contra la resolució de la reclamació, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar un recurs contenciós administratiu, d'acord amb el que estableix la legislació reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, en el termini de dos mesos si la resolució és expressa i de sis mesos si és presumpta*".

La possibilitat que una normativa universitària interna estableixi un sistema propi de recursos i reclamacions en les matèries regulades per la legislació de transparència té cobertura legal expressa a l'article 73.1 LTAIPBG, citat al fonament jurídic anterior, tal com argumenta l'informe de la UPF relacionat a l'antecedent 6. Cal tenir en compte que aquesta remissió de l'article 73.1 afecta tots els assumptes regulats per la legislació de transparència (a més dels relatius al dret d'accés a la informació pública, també els que afecten a la publicitat activa o al bon govern), i per descomptat ha de ser coherent amb la resta de preceptes de la Llei.

En aquest sentit, no es pot desconèixer que l'article 32.c LTAIPBG atribueix la competència per a resoldre les sol·licituds d'informació pública dirigides, entre d'altres organismes, a les universitats públiques al seu òrgan de direcció i de govern i que l'article 39 de la mateixa llei disposa que les resolucions en matèria d'accés a la informació pública poden ser reclamades directament davant la GAIP. Així mateix, l'article 20.5 LTAIPBGE assenyala que les resolucions en matèria d'accés a la informació pública es poden recórrer directament davant la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici de la possibilitat d'interposició de la reclamació potestativa davant el CTBG o òrgan autònom anàleg (la GAIP). D'aquestes referències legislatives es pot deduir una voluntat clara del legislador, tant el bàsic, com el català, en el sentit de garantir a les persones interessades la possibilitat de recórrer directament davant el contenciós administratiu les resolucions en matèria d'accés a la informació pública, evitant d'aquesta manera les eventuais dilacions forçoses associades a la necessitat d'esgotar prèviament la via administrativa. I no hi ha dubte que aquesta intencionalitat és plenament coherent amb el vigor i el dinamisme amb què es volen tractar les actuacions d'exercici del dret d'accés a la informació pública.

En coherència amb el que s'acaba de dir, els eventuais recursos o reclamacions admissibles en relació amb resolucions en matèria de dret d'accés a la informació pública, previs al contenciós administratiu, han de ser opcionals per la persona interessada. Aquest és el caràcter que té la via de reclamació davant la GAIP, o el recurs de reposició previst per l'article 38 LTAIPBG. I la reclamació

davant del Rectorat regulada a l'article 17.1 NUPF té un caràcter opcional semblant ja que en cap precepte d'aquesta normativa interna s'estableix que la resolució sobre la sol·licitud d'informació pública no posi fi a la via administrativa, ni tampoc ho assenyalava el peu de la resolució que és objecte d'aquesta reclamació.

A diferència del que assenyalava l'informe de la Universitat, l'admissió per la GAIP d'aquesta Reclamació no qüestiona en absolut la integritat de la normativa interna de la Universitat en matèria d'accés a la informació pública, i per descomptat no és la intenció d'aquesta Comissió qüestionar-la. Simplement, el que preveu l'article 17.1 NUF és compatible amb el sistema de recursos i reclamacions en matèria d'accés a la informació pública previst a l'article 39 LTAIPBG i amb les conclusions del fonament jurídic anterior, de manera que la persona que vulgui impugnar en relació amb l'exercici del dret d'accés a la informació pública davant la UPF pot optar per presentar una reclamació davant del Rectorat (article 17.1 NUPF), presentar una reclamació davant la GAIP o plantejar directament un recurs contenciós administratiu (articles 39 LTAIPBG i 20.5 LTAIPBGE), amb el benentès que les vies de revisió administrativa esmentades són sempre opcionals i inqüestionable el dret d'impugnar directament davant la jurisdicció contenciosa administrativa.

En base a les consideracions anteriors, correspon admetre aquesta Reclamació.

4. *Sobre la presentació en termini de la Reclamació*

L'informe de la Universitat defensa la inadmissibilitat de la reclamació pel seu caràcter prematur, ja que s'hauria presentat davant la GAIP prèviament a la seva notificació. És certa aquesta seqüència temporal, així com la referència legal reiterada, aportada per l'informe, que assenyalava la data de la notificació com la d'inici del termini per recórrer o reclamar. Formalment, doncs, la reclamació pot ser qualificada de prematura. No obstant això, la seva eventual inadmissió per aquesta causa segurament podria ser titllada de mesura excessiva i desproporcionadament formalista, en perjudici del dret d'accés a la informació pública.

La transcendència de la data de la notificació formal com a *dies a quo* del termini per reclamar obeeix a la necessitat de garantir seguretat jurídica, tant a la persona reclamant, com a l'administració impugnada, als efectes de tenir clar l'abast del termini, la certesa del que impugnat i la fermesa obtinguda si l'actuació administrativa no és impugnada en termini. Cap d'aquests béns jurídics resulta perjudicat en aquest cas si s'admet a tràmit la reclamació. La Universitat no qüestiona que la resolució impugnada sigui la mateixa que la finalment notificada. La presentació de la reclamació prèviament a la notificació formal de la resolució impugnada no sembla perjudicar en res la situació jurídica de la Universitat. En aquestes circumstàncies, l'eventual inadmissió de la reclamació seria una mesura d'un més que probable rigor formalista excessiu, amb l'únic objecte de demorar la seva tramitació.

A més, cal tenir en compte que l'article 40 LPAC estableix que "*3. Les notificacions que, contenint el text íntegre de l'acte, ometin algun dels altres requisits que preveu l'apartat anterior, tenen efecte a partir de la data en què l'interessat realitzi actuacions que suposin el coneixement del contingut i abast de la resolució o acte objecte de la notificació, o interposi qualsevol recurs que sigui procedent*". En aquest cas en el moment de reclamar encara no s'havia complert un dels requisits essencials de l'article 40.2, com és la pròpia existència formal de la notificació, però la veritat és que la persona reclamant coneixia el text íntegre de la resolució impugnada i les actuacions que va realitzar el reclamant suposaven sens dubte el seu coneixement sobre el contingut i abast de la mateixa, i va interposar un dels recursos procedents (aquesta Reclamació). En conseqüència, pot afirmar-se que la interposició de la reclamació contra la resolució merament comunicada per correu electrònic i prèviament a la seva notificació formal, en les circumstàncies d'aquest cas, té empara en l'article 40.3 LPAC.

Per les raons exposades en els paràgrafs anteriors, correspon desestimar aquest eventual motiu d'inadmissió de la reclamació.

5. El caràcter de nota o esborrany sense rellevància o interès públic de la informació sol·licitada

La UPF al·lega la concurrència la causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'accés a la informació pública de l'article 29.1.a LTAIPBG: "*1. Són inadmeses a tràmit les sol·licituds d'accés a la informació pública en els següents supòsits: a) Si sol·liciten notes, esborranys, resums, opinions o qualsevol document de treball intern sense rellevància o interès públic*". Abans de valorar la concurrència dels fets que l'acrediten, convé precisar l'abast de la formulació legal aplicable al cas. Cal destacar que en els termes de l'article 29.1.a per a poder establir aquesta causa d'inadmissibilitat cal que es compleixin, acumulativament, dos tipus de requisits: d'una banda, que la documentació sol·licitada tingui la textura de nota, esborrany, resum, opinió o document de treball intern, en general, i que, a més, que aquest document no tingui rellevància ni interès públic.

Cal insistir en els termes esmentats perquè aquest mateix tipus de causa d'inadmissibilitat és definida de forma substancialment diferent a l'article 18.1.b LTAIPBGE: "*1. S'han d'inadmetre a tràmit, mitjançant resolució motivada, les sol·licituds: (...) b) Referides a informació que tingui caràcter auxiliar o de suport com la continguda en notes, esborranys, opinions, resums, comunicacions i informes interns o entre òrgans o entitats administratives*". Aquest precepte no fa cap menció a la necessitat que aquesta informació auxiliar o de suport, per a no poder ser objecte del dret d'accés, hagi d'estar mancada, a més, de rellevància o interès públic. La GAIP entén que el legislador català pot establir causes d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública més exigents que les previstes per la legislació bàsica, ja que això suposa un estàndard més beneficiós per al dret d'accés a la informació pública. Per tant, els supòsits d'inadmissibilitat aplicables a les sol·licituds d'accés a la informació pública adreçades a les administracions de Catalunya, com és el cas de la que ens ocupa,

són els previstos a l'article 29 LTAIPBG, no els de l'article 18 LTAIPBGE, de manera que les referències fetes per l'informe de la UPF als criteris del CTBG són dubtosament aplicables a aquest cas.

La resolució i l'informe de la UPF acrediten raonablement que la informació sol·licitada que consisteix en els apunts o notes dels que se serveix un professor determinat per a impartir les seves classes ha de ser qualificada com a nota, esborrany o document de treball intern, a l'efecte de l'aplicació de l'article 29 LTAIPBG. Es tracta probablement de documents oberts, en poder del professor, que aquest pot modificar en qualsevol moment, en aplicació dels seus propis criteris professionals i que tenen caràcter estrictament intern, ja que només li serveixen a ell mateix com a guia o suport de la seva pròpia dissertació oral.

El que no acredita la Universitat és la concurrència exigida per la segona part de l'article 29.1.a LTAIPBG, per a poder aplicar la causa d'inadmissibilitat d'aquest precepte, és a dir: que aquestes notes o apunts no tinguin rellevància ni interès públic. Tampoc la persona reclamant acredita el contrari, és a dir: que tenen rellevància o interès públic.

Es pot presumir que les notes o apunts usats pel professor podrien tenir rellevància o interès públic, ja que podrien ser determinants de la docència impartida oralment i, en conseqüència, dels resultats de l'avaluació resultant i de la qualitat del servei públic prestat. Però no s'ha acreditat cap d'aquests elements, ni en sentit afirmatiu, ni negatiu, ja que ni s'ha argumentat el valor de la docència oral en el marc del pla docent de l'assignatura, ni tampoc l'eventual caràcter determinant dels apunts del professor en relació amb les seves intervencions a classe.

I és que l'única font que podria precisar i resoldre aquests dubtes és el mateix professor, a qui no consta que se li hagi consultat, tot i estar afectat per la sol·licitud d'informació de la qual deriva aquesta Reclamació.

En conseqüència, correspon retrotraure aquesta part del procediment a la fase prèvia a la resolució per part de la UPF de la sol·licitud d'informació pública que és causa d'aquesta Reclamació, i instar la Universitat perquè traslladi la sol·licitud al professor esmentat a l'antecedent 2.2 i el convidi a que, de conformitat amb l'article 31 LTAIPBG i dins el termini màxim de 10 dies, formuli les al·legacions que consideri convenient en defensa dels seus drets i interessos i el requereixi a que, en el mateix termini: (i) es pronunciï de manera raonada fins a quin punt les notes o apunts que fa servir per impartir les seves classes són determinants de les seves intervencions orals en elles; (ii) valori també raonadament la transcendència de les seves intervencions orals a classe en relació amb l'avaluació de l'assignatura i la qualitat del servei docent prestat i (iii) informi si conserva, i pot facilitar, sense modificació ulterior les notes i apunts que va utilitzar a mà per impartir els seminaris i classes pràctiques de l'assignatura "Organització de Ordinadors" del primer curs del grau Enginyeria Informàtica en el grup 1 del curs 2016-2017.

En funció de la resposta obtinguda, la UPF hauria de resoldre segons correspongui en relació amb l'apartat 2 de la sol·licitud d'informació que és causa d'aquesta Reclamació. I si la persona reclamant no està conforme amb la resposta donada per la Universitat, podrà reclamar de nou a la GAIP.

6. Sobre si la persona reclamant disposa de part de la informació reclamada

La discrepància entre la persona reclamant i la UPF en relació amb l'apartat tercer de la seva sol·licitud d'informació gira al voltant de si està reclamant en aquest un document que ja està en el seu poder o si, per contra, no en disposa. Certament, el fet que pugui aportar una còpia de pantalla amb el document sol·licitat agregat vindria a indicar que hauria pogut tenir accés a aquest. Però també sembla consistent l'argument de la persona reclamant quan indica que no té accés al fòrum del qual aporta la còpia de pantalla.

Aquest debat s'ha de resoldre favorablement a la persona reclamant, en benefici al seu dret d'accés a la informació pública, ja que la seva argumentació que justifica la impossibilitat d'accedir al document "proof.pdf" indicat a l'apartat tercer de la seva sol·licitud és plausible i a més cap precepte de l'LTAIPBG permet denegar informació pública amb el simple argument de la presumpció indiciària administrativa que la informació sol·licitada ja està en poder de la persona que la demana.

En conseqüència, cal estimar l'apartat tercer de la sol·licitud d'informació que és causa d'aquesta Reclamació.

7. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions realitzades per a executar els acords de mediació i per donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i següents RGAIP i per l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, podent adoptar les mesures que allà es preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini fixat pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta requereixi el seu compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de qualificar d'infracció molt greu en relació amb el dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada d'acord amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació al web de la Comissió dels casos en què els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

8. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP es publicaran al portal de la Comissió previst per l'article 25 RGAIP, prèvia dissociació de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió del 9 d'agost de 2018, resol per unanimitat:

1. Admetre a tràmit la Reclamació 244/2018.
2. Estimar la Reclamació 244/2018 i:
  - 2.1. Declarar el dret de la persona reclamant que se li lliuri una còpia de l'arxiu "proof.pdf" citat en un missatge de correu electrònic del qual la persona reclamant n'aporta una captura de pantalla en l'apartat segon de la seva sol·licitud.
  - 2.2. Retrotreure la tramitació de l'apartat segon de la sol·licitud d'informació que és causa d'aquesta Reclamació a la fase prèvia a la resolució d'aquesta per la UPF i instar la Universitat perquè la resolgui de nou, a la vista de la que resulti del trasllat que requereixi conforme s'assenyala als últims paràgrafs del fonament jurídic 5.
3. Anul·lar els apartats tercer i quart de la Resolució del secretari general de la UPF de 27 de juny de 2018, que dona resposta a la sol·licitud d'informació que és causa d'aquesta Reclamació.
4. Requerir la UPF que lliuri la informació indicada a l'apartat 2.1 a la persona reclamant en el termini d'un mes des de la notificació d'aquesta Resolució i que tot seguit n'informi a la GAIP.
5. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.

6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 244/2018 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 9 d'agost de 2018

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i comencen, si no s'especifica altra cosa, a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.